

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL BRAȘOV
STR. POIENELOR NR. 7B
BRAȘOV
SECTIA CIVILĂ

*Apel local - Brașov
C. F. 12/2
23/12. 2021*

MUNICIPIUL FĂGĂRAȘ

Nr. 63533

Ziua 23 Luna 12 Anul 2021

Destinatar:
CONSILIUL LOCAL FĂGĂRAȘ-PRIN
REPREZENTANT LEGAL
FĂGĂRAȘ, STR.REPUBLICII, nr. 3,
județul BRAȘOV

DOSARUL NR. 3966/226/2019

Materia: Civil

Stadiul procesual al dosarului: Apel

Obiectul dosarului: revendicare mobiliară DECLINAT
DE LA JUDECATORIA FĂGĂRAȘ

Complet: c1ap ncpu civil

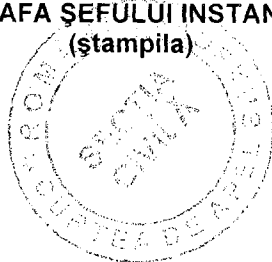
COMUNICARE HOTARÂRE CIVILĂ

NR. 1484/2021 DIN DATA DE 22 Noiembrie 2021

Stimată doamnă/Stimate domn,

vă comunicăm, alăturat, copia hotărârii civile nr. 1484/2021, pronunțată la data de 22 Noiembrie 2021,
de către CURTEA DE APEL BRAȘOV SECTIA CIVILĂ.

PARAFA ȘEFULUI INSTANȚEI
(ștampila)

Grefier,

MA. 2017/2021 - 1550 CA, p. 04/04/2021

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BRAȘOV
SECTIA CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ NR. 1484/AP
Ședința publică de la 22 Noiembrie 2021
Completul compus din:
PREȘEDINTE Clara Elena Ciapă
Judecător Monica-Garofița Pandrea
Grefier Nicoleta Andreșan

Pentru astăzi a fost amânată pronunțarea asupra apelului declarat de reclamantul Șulea Emil Dumitru împotriva sentinței civile nr. 136/S/14 iunie 2021 pronunțate de Tribunalul Brașov, secția I civilă, în dosar nr. 3966/226/2019.

Dezbaterile în cauza civilă de față au avut loc în ședința publică din data de 15 noiembrie 2021, când părțile prezente au pus concluzii în sensul celor consemnate în încheierea de ședință din acea zi, iar instanța având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru astăzi, 22 noiembrie 2021.

C U R T E A :

Asupra cauzei de față:

Prin cererea înregistrată sub numărul de mai sus, pe rolul Judecătoriei Făgăraș, reclamantul Sulea Emil-Dumitru, reprezentat convențional de avocat Georgescu Cornelia, a chemat în judecată pârâții Muzeul Țării Făgărașului și Consiliul Local al municipiului Făgăraș, solicitând instanței ca, în urma probelor ce se vor administra, să pronunțe o sentință prin care să instituie, în sarcina pârâților, obligația de a-i restitui și de a-i lăsa în liniștită proprietate și posesie Tezaurul monetar de la Părău, în calitatea sa de succesori în drepturi al celui care a descoperit acest tezaur, precum și obligația de a-i achita cheltuielile de judecată ocazionate de prezentul proces.

Prin sentința civilă nr. 225/2020 din 19 februarie 2020, pronunțată în dosarul nr. 3966/226/2019, Judecătoria Făgăraș a admis excepția necompetenței sale materiale, invocată de pârâții Municipiul Făgăraș, Consiliul Local Făgăraș și Muzeul Țării Făgărașului și, în consecință, a declinat competența de soluționare a cauzei civile formulate de reclamantul Șulea Emil-Dumitru, în contradictoriu cu Municipiul Făgăraș, Consiliul Local Făgăraș și Muzeul Țării Făgărașului, având, ca obiect, „revendicare mobilă”, în favoarea Tribunalului Brașov, Secția Civilă.

La termenul de judecată din data de 25.09.2020, Tribunalul Brașov - Secția I Civilă a reținut că, în mod greșit, a fost citat, în calitate de parte pârâtă, Municipiul Făgăraș, întrucât, în conformitate cu cererea de chemare în judecată, formulată de către partea reclamantă, potrivit drepturilor ce îi revin, conform dispozițiilor art. 9 din Codul de procedură civilă, aceasta a arătat, în mod expres, că înțelege să se judece în contradictoriu cu Muzeul Țării Făgărașului și Consiliul Local al municipiului Făgăraș. De asemenea, a reținut că, în sistemul informatic Ecris, a fost menționat, în mod greșit, obiectul cererii de chemare în judecată ca fiind reprezentat de „pretenții”, în realitate, partea reclamantă investind instanțele de judecată cu o acțiune în revendicare mobilă, ce vizează ceea ce această parte a denumit „tezaurul de la Părău”. În consecință, a dispus, prin încheierea ședinței de judecată de la acel termen, ca, în actele de procedură ce vor fi întocmite în cauză, calitatea procesuală pasivă să fie menționată ca aparținând părților pârâte Muzeul Țării Făgărașului și Consiliul Local al municipiului Făgăraș, precum și rectificarea, în programul Ecris și în actele de procedură, a obiectului cauzei, în sensul indicării acestuia ca reprezentând „acțiune în revendicare mobilă”.

Prin încheierea de ședință din data de 05 martie 2021, Tribunalul Brașov - Secția I Civilă a introdus în cauză, în calitate de parte pârâtă, Statul Român, reprezentat legal de Ministerul Finanțelor Publice.

Prin sentința civilă nr. 136/S din 14 iunie 2021, pronunțată în dosarul nr. 3966/226/2019, Tribunalul Brașov, Secția I Civilă, a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul Șulea Emil-Dumitru, în contradictoriu cu pârâții Consiliul Local al municipiului Făgăraș, Muzeul Țării Făgărașului și Statul Român, reprezentat legal de Ministerul Finanțelor, reprezentat convențional de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Brașov.

A obligat reclamantul să achite pârâților Consiliul Local al municipiului Făgăraș și Muzeul Țării Făgărașului suma de 2678 de lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocațial.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele considerente:

Corespunzător celor stabilite prin Certificatul de Moștenitor nr. 118/28.10.2008, emis de Notarul Public Pavăl Doina, reclamantul are calitatea de succesor în drepturi al numitului Șulea Dumitru, decedat la data de 8.12.1992.

În această calitate, partea menționată, prin avocat Georgescu Cornelia, a trimis, la data de 10 mai 2019, pârâtului Muzeul Țării Făgărașului o notificare prin care a solicitat acestuia să îi restituie Tezaurul de la Părău, ce a fost descoperit de tatăl său, pentru motivele pe care le-a invocat și în considerentele cererii de chemare în judecată.

Acest pârât, prin reprezentat convențional, avocat Cristina Gheorghe, a răspuns, în data de 28 mai 2019, acestei notificări, în sensul că nu există niciun act de preluare a tezaurului revendicat, din patrimoniul antecesorului său, pentru simplul motiv că acest tezaur a intrat în patrimoniul muzeului în urma unor cercetări arheologice realizate de specialiștii muzeului.

Conform extrasului din monografia dedicată tezaurului din litigiu, invocată de reclamant în susținerea demersului său judiciar, acest tezaur a fost descoperit în mod întâmplător, în anul 1979, de cetățeanul Șulea Dumitru, în timpul unor lucrări agricole efectuate în grădina casei moștenite de la rude plecate în America, cu numărul 47, din vatra satului Părău, județul Brașov. Descoperitorul a sesizat muzeul din Făgăraș, după care, un colectiv din acest muzeu, condus de Ioan Ciupea - directorul de atunci al muzeului - s-a deplasat la fața locului și a efectuat săpături sistematice, în urma cărora, a fost dezgropat întregul tezaur. Acesta era îngropat într-un vas de lut ce s-a păstrat doar parțial. Monedele erau așezate într-un săculeț din pânză de in, din care s-au recuperat numai fragmente. Acest săculeț fusese depus într-o oală așezată cu gura în jos, pe o lespede mică de piatră. Tezaurul, vasul și fragmentele de săculeț se păstrează la Muzeul Țării Făgărașului, iar el constă într-un număr de 5372 de piese, emise în nu mai puțin de 27 de țări, regate, provincii sau orașe și din 16 nominale (tipuri monetare), putând fi categorisit ca unul dintre cele mai mari tezaure de acest fel din țară. Este de menționat că acesta este sigurul document invocat de părțile litigiului pentru a susține pretențiile pe care le-au formulat, respectiv pozițiile procesuale adoptate.

Corespunzător prevederilor art. 93 alin. 2 din Legea nr. 182/2000, invocate de către partea reclamantă drept fundament al demersului judiciar inițiat, bunurile culturale mobile preluate ilegal de autorități ale statului, după data de 6 septembrie 1940, pot fi revendicate de proprietarii de drept și vor fi restituite acestora de către autoritățile care le dețin, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive". Din aceste prevederi legale, rezultă și cerințele pe care trebuie să le îndeplinească o acțiune în revendicare fundamentată pe acestea, și anume: 1) autorul cererii de revendicare, respectiv autorul său, să fi deținut un titlu de proprietate asupra bunurilor al căror regim juridic este reglementat de acest act normativ, adică, asupra bunurilor culturale mobile, și 2) aceste bunuri să fi fost preluate în mod nelegal de către autoritățile statului, după data de 6 septembrie 1940, cerințe care, în speța de față, nu sunt îndeplinite, pentru că antecesorul părții reclamante nu a deținut niciodată în proprietate Tezaurul de la Părău, astfel că nu se poate vorbi despre o preluare a acestui tezaur din patrimoniul său și, în consecință, despre trecerea lui, în mod abuziv, în patrimoniul statului, de către autoritățile regimului politic de la acea vreme, semnificative, în acest sens, fiind chiar consemnările din monografia la care reclamantul s-a referit și care au fost redată mai sus.

Astfel, aceste consemnări atestă că tezaurul în litigiu a fost descoperit în urma unor săpături arheologice realizate de specialiștii Muzeului Țării Făgărașului, la sesizarea antecesorului reclamantului, care a descoperit în mod întâmplător câteva monede (se susține că

17) din acest tezaur, și care, în conformitate cu art. 20 din Legea nr. 63/1974, a sesizat autoritățile competente ale statului, care, așa cum s-a arătat, au efectuat săpăturile arheologice, în urma cărora, a fost descoperit întregul tezaur, care, în aceste condiții, a ajuns în patrimoniul statului, iar nu ca urmare a unui act de preluare ilegală.

Cu alte cuvinte, pentru a fi în prezența situației-premisă reglementată de textul de lege mai sus indicat, este necesar ca autorul cererii în revendicare să dovedească împrejurarea că toate bunurile mobile revendicate, ce au statut de bunuri culturale, s-au aflat în posesia sa, respectiv a antecesorului său (posesia valorând în cazul bunurilor mobile titlu de proprietate), și că acestea au fost preluate de autoritățile regimului comunist din România, fie în temeiul unor procese-verbale de preluare, fie în fapt. Or, astfel cum rezultă din materialul probator administrat în cauză, reclamantul nu a putut prezenta, în conformitate cu cerințele instituite de dispozițiile art. 249 din Codul de procedură civilă, o dovadă a posesiei exercitate de autorul său asupra celor 5372 de piese ce alcătuiesc Tezaurul de la Părău, anterior datei la care acesta a intrat în patrimoniul Muzeului Țării Făgărașului. De asemenea, partea reclamantă nu a prezentat dovezi care să infirme faptul că modalitatea în care muzeul a devenit custodele acestei comori este alta decât cea invocată de acesta și atestată de monografia mai sus citată, anume „săpătură arheologică”.

În lumina considerentelor de fapt și de drept ce preced, tribunalul a constatat caracterul neîntemeiat al cererii deduse spre soluționare, astfel că a pronunțat, în privința acesteia, soluția consemnată în dispozitivul sentinței.

Fiind partea aflată în culpă procesuală, reclamantul a fost obligat să achite părților pârâte suma de 2678 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocațial, corespunzător dispozițiilor art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal, reclamantul Șulea Emil Dumitru, solicitând admiterea apelului, schimbarea în tot a hotărârii apelate, în sensul admiterii acțiunii, astfel cum a fost formulată, și, pe cale de consecință, să se instituie, în sarcina pârâților, obligația de a-i restitui și de a-i lăsa în liniștită proprietate și posesie Tezaurul monetar de la Părău, în calitatea sa de succesori în drepturi al celui care a descoperit acest tezaur, precum și obligația de a-i achita cheltuielile de judecată ocazionate de prezentul proces.

În motivare, apelantul a arătat că instanța de fond a pronunțat o hotărâre nelegală și netemeinică, susținând că, prin respingerea probei testimoniale solicitate, i-a fost încălcat dreptul de a dovedi împrejurarea că toate bunurile mobile revendicate, ce au statut de bunuri culturale, s-au aflat în posesia tatălui său.

Acesta a reluat aspectele expuse în cererea de chemare în judecată referitoare la modalitatea în care tatăl său a descoperit tezaurul monetar ce face obiectul prezentului litigiu.

În probațiune, a solicitat administrarea probei testimoniale.

În drept, a invocat art. 480 și următoarele din Codul de procedură civilă, Legea nr. 182/2000.

Apelul a fost scutit de plata taxei judiciare de timbru, în temeiul art. 93 alin. 2 din Legea nr. 182/2000.

Intimații pârâți Consiliul Local al Municipiului Făgăraș și Muzeul Țării Făgărașului au formulat întâmpinare, prin care au solicitat respingerea apelului, cu obligarea apelantului-reclamant la plata cheltuielilor de judecată.

Intimații au arătat că temeinicia demersului judiciar promovat de apelant este infirmată atât de dispozițiile legale în vigoare la data descoperirii tezaurului, cât și de cele care sunt în prezent în vigoare, guvernând materia.

În acest sens, dispozițiile Legii nr. 63/1974, iar astăzi, prevederile art. 946 alin. 3 din Codul civil, cele ale art. 46 alin. 1 din Legea nr. 182/2000, dar și cele ale O.G. nr. 43/2000 consacrau și consacra dreptul de proprietate publică asupra tezaurului compus din bunuri arheologice mobile, motiv pentru care, ele nu vor putea fi dobândite, ca efect al ocupațiunii, de către proprietarul fondului în care au fost găsite, fiind inalienabile.

Pentru acest motiv, dispozițiile art. 93 alin. 2 din Legea nr. 182/2000, care se referă la bunuri culturale mobile, invocate de apelant, drept fundament juridic al acțiunii în revendicare pe

care a formulat-o, nu sunt aplicabile, aspect ce lipsește de temeinicie demersul judiciar promovat.

Cu privire la condițiile impuse de textul articolului de lege invocat drept temei al acțiunii în revendicare promovate, intimaii au solicitat a se constata faptul că, în mod corect, prima instanță de judecată a reținut că acțiunea cu care a fost sesizată nu îndeplinește niciuna dintre cele două cerințe imperative, reglementate de dispozițiile art. 93 alin. 2 din Legea nr. 182/2000, apelantul nefăcând dovada posesiei tezaurului revendicat, dar nici a preluării abuzive a acestuia de către autoritățile statului de la acea vreme.

În cauză, a formulat concluzii scrise intimatul Statul Român, prin Ministerul Finanțelor, reprezentat de Administrația Județeană a Finanțelor Publice Brașov, solicitând respingerea apelului, ca nefondat, întrucât, nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 93 alin. 2 din Legea nr. 182/2000, astfel că acțiunea în revendicare mobilă promovată de către apelantul-reclamant este neîntemeiată.

Examinând cauza prin prisma motivelor de apel invocate și a dispozițiilor art. 476 din Codul de procedură civilă, instanța de control judiciar constată că apelul promovat de apelantul reclamant Șulea Emil-Dumitru este nefondat, având în vedere considerentele ce urmează.

Prin cererea de chemare în judecată formulată în cauză, apelantul reclamant Șulea Emil-Dumitru a solicitat obligarea pârâților la a-i restitui și a-i lăsa în liniștită proprietate și posesie Tezaurul monetar de la Părău, având în vedere că este succesorul în drepturi al celui care a descoperit tezaurul, în anul 1979. Așadar, astfel cum a reținut și prima instanță, apelantul reclamant a promovat o acțiune în revendicare mobilă, ce are ca obiect Tezaurul de la Părău, compus din 5372 de monede de argint, emise în 27 de țări, regate, provincii sau orașe din Europa și 16 nominale (tipuri monetare).

Temeiul de drept al acțiunii, astfel cum a fost acesta indicat de către apelantul reclamant, îl constituie Legea nr. 182/2000. Or, potrivit dispozițiilor art. 93 alin. 2 din Legea nr. 182/2000, „bunurile culturale mobile preluate ilegal de autorități ale statului, după data de 6 septembrie 1940, pot fi revendicate de proprietarii de drept și vor fi restituite acestora de către autoritățile care le dețin, pe baza unei hotărâri judecătorești definitive”.

În consecință, astfel cum, în mod corect, a reținut și prima instanță, condițiile unei acțiuni în revendicare mobilă fundamentată pe dispozițiile legale menționate sunt ca titularul cererii de revendicare, respectiv autorul său, să fi deținut un titlu de proprietate asupra bunurilor al căror regim juridic este reglementat de acest act normativ, adică, asupra bunurilor culturale mobile, și aceste bunuri să fi fost preluate în mod nelegal de către autoritățile statului, după data de 6 septembrie 1940.

Analizând acțiunea apelantului reclamant din perspectiva celor două condiții legale enunțate, Curtea constată că aceste condiții nu sunt îndeplinite în cauză.

În acest sens, referitor la prima condiție, Curtea reține că, potrivit probelor administrate (filele 36-49, 81-83 dosar fond), antecesorul apelantului, Șulea Dumitru, a descoperit în anul 1979, în mod întâmplător, cu ocazia efectuării unor lucrări agricole în grădina casei situate în localitatea Părău, nr. 47, județul Brașov, un număr de 17 monede, pe care le-a prezentat specialiștilor din cadrul Muzeului cetății Făgăraș. Deplasându-se la fața locului, un colectiv al muzeului a efectuat cercetările care se impun în astfel de situații, respectiv, săpături sistematice, descoperind vasul, o oală de lut, în care a fost depozitat săculețul din pânză de in, în care se aflau monedele ce alcătuiesc tezaurul. Monedele astfel descoperite au fost duse la muzeu de către echipa de specialiști, după care, au fost inventariate în colecția Numismatică, restaurate timp de patru ani, în perioada 1980-1984, și conservate în cadrul muzeului.

În aceste condiții, Curtea constată că antecesorul apelantului nu a avut calitatea de proprietar al tezaurului. Acesta, doar întâmplător, a descoperit 17 monede, tezaurul, în ansamblul său, compus din 5372 de piese, fiind descoperit de către echipa de specialiști deplasată la fața locului.

Mai mult decât atât, art. 2 lit. b din Legea nr. 63/1974, în vigoare la data descoperirii tezaurului numismatic, prevedea că „patrimoniul național cuprinde bunuri cu valoare istorică și documentară deosebită: (...). mijloace de schimb monetare sau premonetare, rare sau cu mare

valoare artistică (...)", iar, art. 3 din Legea nr. 63/1974, dispunea că „patrimoniul cultural național al Republicii Socialiste România aparține, prin valoarea sa cultural-socială, poporului, face parte din averea societății socialiste”. De asemenea, art. 4 din același act normativ prevedea că „Statul asigură cunoașterea, evidența centralizată și păstrarea în deplină securitate a tuturor bunurilor din patrimoniul cultural național, ținând seama de importanța deosebită a acestor bunuri pentru istoria și cultura națională și universală, de necesitatea ocrotirii, dezvoltării și valorificării științifice și cultural-educative a acestora în folosul întregului popor”, iar, art. 6 din lege dispunea că „toate bunurile care fac parte din patrimoniul cultural național se înscriu în evidența centralizată de stat și sunt supuse regimului de păstrare, conservare, valorificare științifică și punere în circuit public stabilit prin prevederile prezentei legi”.

Totodată, potrivit art. 13 lit. a din Legea nr. 63/1974, „Păstrarea, conservarea, valorificarea științifică și punerea în circuit public a bunurilor care alcătuiesc patrimoniul cultural național se organizează unitar, pe întreg cuprinsul țării, după cum urmează: a) bunurile din patrimoniul cultural național de importanță deosebită se păstrează, se conservă, se valorifică științific și se pun în circuit public în unitățile de stat - muzee, colecții și biblioteci, iar, potrivit art. 17 din lege, „Bunurile din patrimoniul cultural național care aparțin statului nu pot fi înstrăinate sub nicio formă”.

De asemenea, art. 20 din Legea nr. 63/1974, prevedea că (3) Bunurile arheologice descoperite în cursul cercetărilor se înscriu imediat în inventare speciale și se predau spre păstrare unităților de stat stabilite cu ocazia autorizării cercetării. (4) Persoanele fizice care fac întâmplător descoperiri arheologice sunt obligate să le declare sau, în cazul bunurilor mobile, să le depună în termen de 24 de ore de la descoperire la comitetul executiv al consiliului popular al localității pe raza căreia s-a făcut descoperirea, care le va preda oficiului pentru patrimoniul cultural național. (5) În cazul descoperirii de bunuri din metale prețioase sau care au în componență metale prețioase și pietre prețioase, persoanele fizice sunt obligate să le declare și să le predea, cu respectarea prevederilor legale privind regimul mijloacelor de plată străine, metalelor prețioase și pietrelor prețioase.”

Din ansamblul acestor dispoziții legale, rezultă că piesele ce compun Tezaurul monetar de la Părău nu au intrat niciodată în patrimoniul antecesorului apelantului, ci în cel al Statului Român. Aceasta întrucât, tezaurul, în ansamblul său, a fost descoperit de echipa de specialiști din cadrul muzeului Făgăraș, în urma săpăturilor arheologice efectuate, iar, în privința celor 17 monede descoperite de tatăl apelantului, acesta din urmă avea obligația să le declare și să le predea autorităților de stat, nicidecum să și le însușească.

Așadar, proprietarul tezaurului de monede de la Părău, a fost, din momentul descoperirii sale, Statul Român și nu antecesorul apelantului.

În ceea ce privește cea de-a doua condiție prevăzută de art. 93 alin. 2 din Legea nr. 182/2000, referitoare la preluarea în mod nelegal de către autoritățile statului, după data de 6 septembrie 1940, a bunurilor mobile revendicate, Curtea constată că, de vreme ce bunurile în cauză nu au fost niciodată în proprietatea antecesorului apelantului, având în vedere considerentele expuse mai sus, nu puteau să fie nici preluate în mod abuziv, de către stat, din patrimoniul acestuia.

Criticând hotărârea instanței de fond, apelantul a arătat că aceasta a pronunțat o hotărâre nelegală și netemeinică, susținând că, prin respingerea probei testimoniale solicitate, i-a fost încălcat dreptul de a dovedi împrejurarea că toate bunurile mobile revendicate, ce au statut de bunuri culturale, s-au aflat în posesia tatălui său.

Raportat la această critică, instanța de apel reține că, față de obiectul acțiunii promovate, este irelevant că antecesorul apelantului a avut posesia celor 17 monede descoperite în anul 1979, întrucât, condiția impusă de art. 93 alin. 2 din Legea 182/2000 este ca acesta să fi fost proprietar al bunurilor revendicate în prezent. Or, așa cum s-a reținut mai sus, nu a avut această calitate. Ca urmare, nici posesia, pe care a exercitat-o efemer, nu a fost o posesie exercitată sub nume de proprietar. În consecință, și instanța de apel a respins, la termenul de judecată din data de 15 noiembrie 2021, proba testimonială solicitată de către apelant, ca nefiind utilă și concludentă soluționării cauzei.

Astfel, având în vedere dispozițiile art. 93 alin. 2 din Legea nr. 182/2000, acțiunea apelantului apare ca fiind neîntemeiată, după cum, în mod judicios a constatat și instanța de fond.

Pentru aceste considerente, Curtea, în temeiul art. 480 alin. 1 Cod procedură civilă, va respinge apelul formulat de către apelantul Șulea Emil- Dumitru împotriva sentinței civile nr. 136/S din 14 iunie 2021 a Tribunalului Brașov.

În privința cheltuielilor de judecată în sumă de 5355 de lei, solicitate de către intimatul Muzeul Țării Făgărașului, Curtea constată că acestea reprezintă onorariul avocațial achitat de către intimat (filele 34-35) în apel. Or, în această fază procesuală, intimatul, prin avocat, a formulat o întâmpinare, care nu a presupus un volum importat de muncă, având în vedere că, prin aceasta, sunt reiterate în mare parte apărările din faza procesuală a fondului. Pe de altă parte, în apel, a existat un singur termen de judecată, termen la care a participat reprezentanta convențională a intimatului. De asemenea, Curtea constată că, în faza procesuală a fondului, care a presus o activitate mult mai complexă din partea reprezentantului convențional, intimatul a plătit aceluiași avocat, care l-a reprezentat și în apel, un onorariu de 2678 de lei (fila 99 dosar fond).

În aceste condiții, Curtea constată că onorariul avocațial în valoare de 5355 de lei este vădit disproportionat în raport cu gradul de complexitate a cauzei, precum și cu activitatea desfășurată în concret de avocat, în apel, motiv pentru care, în temeiul art. 451 alin. 2 din Codul de procedură civilă, îl va reduce la suma de 2700 de lei, pe care instanța o apreciază ca fiind proporțională, în raport cu criteriile enunțate anterior.

În consecință, făcând aplicarea dispozițiilor art. 451 alin. 1 și 2 și ale art. 453 alin. 1 din Codul de procedură civilă, și constatând că, în cauză, cererea de apel este nefondată, iar intimatul Muzeul Țării Făgărașului a solicitat, prin întâmpinarea formulată, obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată, pe care le-a și dovedit cu înscrisul aflat la fila 35 din dosar, Curtea îl va obliga pe apelant să-i plătească intimatului Muzeul Țării Făgărașului suma de 2700 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată parțiale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge apelul formulat de către apelantul Șulea Emil Dumitru împotriva sentinței civile nr. 136/S/14 iunie 2021 pronunțate de Tribunalul Brașov, secția I civilă, în dosar nr. 3966/226/2019.

Obligă apelantul Șulea Emil Dumitru să plătească intimatului Muzeul Țării Făgărașului suma de 2700 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată parțiale.

Cu drept de recurs în termen de 30 de zile de la comunicare. Recursul se va depune la Curtea de Apel Brașov

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței, astăzi 22 noiembrie 2021.

**Președinte,
Clara Elena Ciapă**

**Judecător,
Monica-Garofița Pandrea**

**Grefier,
Nicoleta Andreșan**

Red.CEC/20.12.2021
Tehnored.N.A./20.12.2021- 6 ex.
Jud fond Laura Stroia